

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 131.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983001205392/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

Men Solen var kun et Par Timer til Vejrs, saa nu maatte de skynde sig, sagdes der, forat komme hen til Fru Venus' Hule, inden det blev for dunkelt. De gik saa ind over Bjærgtet mod Nord, indtil de kom til Skov deroppe, og der var jo Læ i Skovbrynet.

Da de havde gaaet lidt langs dette, sagde Moriz, at hér var det. Martin kunde straks ingen Ting see, men saa fik han Øje paa en Lavning i Jordsmonnet, hvor Klippen traadte nogen frem, og i Bunden var der virkelig aabent og mørkt, der gik et Hul ind i Fjældet. Og det var ikke saa lille, saae han nu; der maatte godt kunne gaa et Menneske derind.

Nu skulde saa Martin bindes for Øjnene, sagde Moriz. — Ja, det vidste han ikke, om han vilde. — Men i det samme kom Jomfru Ursula gaaende med et Klæde — et, hun selv havde haft om Hovedet — i sine løftede Hænder, som hun holdt ud fra hinanden, og hun sagde: at det skulde han da rigtignok, det var der ingen Fare ved.

Ja, saa lod han hende da binde det om Hovedet paa ham.

Han troede, han skulde føres ind i Hulen med Bindet for Øjnene. Men det var nok ikke Meningen; han blev blot ført nogle Skridt tilside, og kunde for Resten høre, hvor de havde travlt derhenne ved Aabningen.

Det varede endda nogen Tid, men saa blev Bindet taget fra hans Øjne.

Der var da saa vidunderlig kjønt heroppe, netop som han fik Øjnene fri igjen. Solskinnet var saa aftengult og saa stærkt, det farvede alt det nye Grønne heroppe og gjorde, at Bjærgene rundt om fik saadanne skarpe Skygger, — og Himmelen ovenover var saa foraarsblaa med enkelte, bortdragende Smaaflokke af Skyer.

Der maatte vist have været et eller andet Lugtevand paa Klædet, for han kunde ligesom fornemme eller sanse det om sit Ansigt, endnu efter at Moriz havde taget det bort.

Det var ham saa ligegyldigt, hvad der kunde tænkes at møde ham eller skee derinde i Hulen, for Jomfru Ursula kunde umuligt være til Sinds at føre nogen i Fortræd.

Men hun var her for Resten ikke mere, og hellerikke Christian eller denne Georg Kieritz. Han vilde lige have spurgt, hvor de var blevne af, — men han lod alligevel